



**ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ**

Αθήνα, 31 Οκτωβρίου 2013

Προς τον Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Κ. Αρβανιτόπουλο
Προς τον Υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης
κ. Κ. Μητσοτάκη

Αξιότιμοι Κύριοι Υπουργοί,

Το Συμβούλιο της Κοσμητείας της Φιλοσοφικής Σχολής εκφράζει για μία ακόμη φορά τη βαθύτατη αγωνία του για το μέλλον της Σχολής και ολόκληρου του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, το οποίο διαγράφεται ζοφερό, αν εφαρμοστεί η σχεδιαζόμενη απομάκρυνση του 40% των διοικητικών υπαλλήλων.

Στην επιστολή αυτή δεν θα αναφερθούμε στα προβλήματα επιβίωσης των 498 οικογενειών που θα πληγούν, αλλά στο πρόβλημα επιβίωσης του Πανεπιστημίου. Μας είναι πολύ δύσκολο να φανταστούμε πώς θα μπορέσουμε να λειτουργήσουμε με τους μισούς περίπου διοικητικούς υπαλλήλους, όταν ήδη ο αριθμός τους είναι αποδεδειγμένα μικρός, όπως προκύπτει

- από την υποστελέχωση ορισμένων τομέων· ενδεικτικά αναφέρουμε ότι κατά το παρελθόν ακαδημαϊκό έτος τέσσερα Τμήματα της Φιλοσοφικής Σχολής αναγκάστηκαν να μοιράζονται ανά δύο μία Γραμματέα, ενώ ένα πέμπτο παρέμεινε επί μήνες χωρίς καμία διοικητική στήριξη.
- από τις εσωτερικές και εξωτερικές αξιολογήσεις των Τμημάτων, οι οποίες διενεργήθηκαν μέσω των οργάνων που έχει θεσπίσει η Πολιτεία (ΜΟΔΙΠ και ΑΔΙΠ). Οι εξωτερικές αξιολογήσεις έγιναν, όπως επιβάλλεται από τον νόμο, από πενταμελείς επιτροπές καθηγητών πανεπιστημίων του εξωτερικού.
- από τη σύγκριση με την αναλογία διοικητικών – διδασκόντων – φοιτητών στα ευρωπαϊκά (και όχι μόνο τα δυτικά) πανεπιστήμια. Η αναλογία που θα προκύψει μετά τη σχεδιαζόμενη απομάκρυνση προσωπικού είναι πρωτοφανής για ευρωπαϊκό πανεπιστήμιο: περίπου 43% του αριθμού των διδασκόντων και 1% του αριθμού των φοιτητών. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι στο Ludwig Maximilian Universität του Μονάχου τα αντίστοιχα ποσοστά είναι 177% και 13%.

Αντιλαμβανόμαστε βεβαίως ότι σε εποχή κρίσης και περικοπών απαιτήσεις αύξησης του προσωπικού δεν θα ήταν δυνατόν να ικανοποιηθούν· είναι προφανές επίσης ότι η χώρα έχει αναλάβει την υποχρέωση της μείωσης του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων και θα μπορούσαμε να δεχτούμε ότι πρέπει να συμμετάσχουν και τα πανεπιστήμια (αν και θα ήταν λογικότερο οι μειώσεις προσωπικού να μην βαρύνουν τους μοναδικούς φορείς στους οποίους έχει αποδειχθεί βάσει επίσημης διεθνούς αξιολόγησης ότι υπάρχει έλλειψη προσωπικού).

Διαπιστώνεται όμως τεράστια ανισότητα μεταξύ των πανεπιστημίων της χώρας. Το ΕΚΠΑ είναι από εκείνα που σηκώνουν το μεγαλύτερο βάρος. Επανελημμένα φορείς του ιδρύματος έχουν ζητήσει την αξιολογική έκθεση στην οποία βασίστηκε ο καθορισμός του αριθμού, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Το πόρισμα που έφτασε στα χέρια μας μέσω των πρακτικών της Βουλής δεν μας έχει πείσει για το βάσιμο των λόγων αυτής της διαφοροποίησης.

Παρακολουθούμε με απορία στη δημόσια συζήτηση το πρόβλημα να συσκοτίζεται, διότι δεν γίνεται μία βασική διάκριση μεταξύ δύο λογικά ανεξάρτητων ζητημάτων: του αριθμού των διοικητικών θέσεων που είναι απαραίτητες για τη λειτουργία του ιδρύματος και των ατόμων τα οποία τις κατέχουν. Αν η ποιότητα ορισμένων υπαλλήλων αποτελεί πρόβλημα (πράγμα για το οποίο θα έπρεπε βεβαίως να αποφανθεί το ίδιο το Ίδρυμα μέσω αξιολογήσεων ανάλογων με αυτές που πραγματοποιεί για τα μέλη του διδακτικού-ερευνητικού προσωπικού), το αναμενόμενο θα ήταν να αντικατασταθούν οι ανεπαρκείς υπάλληλοι και όχι να καταργηθούν οι θέσεις τους.

Θα θέλαμε να σημειώσουμε ότι αρκετοί από τους υπαλλήλους οι οποίοι θεωρητικά εργάζονται στο ΕΚΠΑ είναι αποσπασμένοι σε υπουργεία ή έχουν μακροχρόνιες άδειες άνευ αποδοχών. Οι δύο αυτές κατηγορίες εμφανώς δεν προσφέρουν αυτή τη στιγμή υπηρεσίες στο πανεπιστήμιο και είναι απίθανο ότι, βάσει των ανακοινωθέντων κριτηρίων, θα επιλεγούν για τη διαθεσιμότητα. Αν αφαιρεθούν από τον συνολικό αριθμό, προκύπτει ότι το πραγματικό ποσοστό που θα αφαιρεθεί βάσει των κριτηρίων αυτών θα είναι πολύ μεγαλύτερο, πλησιάζοντας το 45%. Το πρόβλημα επιδεινώνεται από το γεγονός ότι τα κριτήρια επιλογής δεν διασφαλίζουν με κανέναν τρόπο ότι θα παραμείνουν οι ικανότεροι από τους υπαλλήλους, αλλά το ποσοστό του 40-45% από μόνο του καταδικάζει επί της ουσίας σε θάνατο το αρχαιότερο πανεπιστήμιο της χώρας.

Η συχνά διατυπωμένη ισχυρότατη επιθυμία μας να λειτουργήσει το πανεπιστήμιο (κατεύθυνση προς την οποία καταβάλλουμε συντονισμένες προσπάθειες) προσκρούει στα προβλήματα που θα δημιουργηθούν από την απουσία επαρκούς διοικητικής στήριξης. Αναφέρουμε μόνο το πιο οφθαλμοφανές: δεδομένης της κατάρτησης ολόκληρης της κατηγορίας των φυλάκων, δεν θα είμαστε σε θέση να εγγυηθούμε την ασφάλεια των φυσικών προσώπων και της δημόσιας περιουσίας στα κτήρια του Πανεπιστημίου.

Μας θλίβει ιδιαίτερα το γεγονός ότι ένα τέτοιο μέτρο λαμβάνεται σε μία εποχή κατά την οποία το Πανεπιστήμιο Αθηνών έχει κάνει πολύ πρόσφατα μεγάλα άλματα εκσυγχρονισμού. Περιοριζόμενοι στη Σχολή μας αναφέρουμε την πρόσφατη κατάρτιση νέων προπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών, την ίδρυση πρωτοποριακών μεταπτυχιακών προγραμμάτων, την ανανέωση στις μεθόδους διδασκαλίας με τη χρήση των νέων τεχνολογιών, την επιτυχή διεκδίκηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων, την διαρκώς αυξανόμενη διεθνή παρουσία, τη διοργάνωση σημαντικών διεθνών συνεδρίων και την εκλογή εξαιρετικών νέων επιστημόνων.

Η ανάπτυξη αυτή αναχαιτίζεται με πολλούς τρόπους, χωρίς δική μας ευθύνη. Ήδη έχουμε υποστεί σημαντικές απώλειες διδακτικού προσωπικού λόγω της καθυστέρησης στους διορισμούς των εκλεγμένων μελών, τα οποία έχουν εκλεγεί σε αντικατάσταση συναδέλφων που συνταξιοδοτήθηκαν, με αποτέλεσμα να επιφορτιζόμαστε με πολύ μεγαλύτερο βάρος διδασκαλίας. Το έχουμε δεχτεί αγόγγυστα, παρά τις επιπτώσεις στην έρευνά μας, η οποία υπενθυμίζουμε ότι αποτελεί καθήκον των πανεπιστημιακών δασκάλων και όχι απλό μέσο προσωπικής προβολής. Αγόγγυστα έχουμε δεχτεί επίσης, συναισθανόμενοι την ανάγκη να συμβάλουμε στην αντιμετώπιση της κρίσης, τη δραματική μείωση των μισθών μας, τις μεγάλες περικοπές στην κρατική χρηματοδότηση και βεβαίως το «κούρεμα» των καταθέσεων του Ιδρύματος. Οι αντιδράσεις μας τα τελευταία χρόνια περιορίστηκαν σε συγκεκριμένες διατά-

ξεις νόμων και νομοσχεδίων οι οποίες πιστεύαμε πραγματικά ότι θα έπλητταν καίρια το διδακτικό και ερευνητικό μας έργο. Μεταξύ αυτών ήταν η κατάργηση των Τμημάτων και οι συγχωνεύσεις Τμημάτων και στις δύο αυτές περιπτώσεις είχαμε πολιτισμένες συζητήσεις με τον Υπουργό Παιδείας, ο οποίος μας αντιμετώπισε με ευγένεια και σοβαρότητα και τροποποίησε τα σημεία εκείνα για τα οποία πείστηκε ότι είχαμε δίκιο.

Βασιζόμενοι στην, ελπίζουμε αμοιβαία, θετική εντύπωση που αποκομίσαμε από τις προηγούμενες επαφές μας και στα επιχειρήματα που προβάλλουμε στο κείμενο αυτό επιδιώκουμε ακόμη και την ύστατη αυτή στιγμή ένα διάλογο με το Υπουργείο Παιδείας για την επίλυση των σοβαρών προβλημάτων που αναπόφευκτα θα προκύψουν αν εφαρμοστούν τα βαρύτατα αυτά για το Πανεπιστήμιο Αθηνών μέτρα.

Με τιμή,

Η Κοσμήτωρ

και οι Πρόεδροι των Τμημάτων

της Φιλοσοφικής Σχολής